

istikraryoksunu

Yunus'u Anlamak

“Tüm olasılıkların ötesinde, kapkara bir kalbin üzerine parmakla çalınan bir yudum şefkattir Yunus.” diye içimden geçiririm çoğu zaman. Benim kendi özelimde, Yunus için kurabildiğim en güzel cümlemdir bu. Kötülüğüm baş gösterdiğinde bu cümleyi hatırlayıp, “Yunus gibi ol!” diye tembihlerim ruhuma.

Gözlerimi zar zor açabildiğim günlerde, otobüsle ettiğim yolculuklarda, insanların kalabalığı ve farklılığı beni düşündürdüğünde; düşüncelerimin temelini oluşturan felsefenin dahisi Yunus'u anmak da sık sık tekrar ettiğim bir ritüeldir. Günümüzün potansiyel aşıklarının bazıları otobüse bile sığmaz. Vücudunun yarısı dışarıda kalır. O kalan yarısını kapıya yaslayıp, yüzüne vuran sert rüzgarla yaşar aşkını. Başını alıp gitme arzusu ve gittiğin her coğrafyada en doğru sözü söyleme isteği, günümüz insanlarını içten içe kemirir. Her insan kaçıp gitmenin derindedir. Herkes iyi bilir; insan, en çok kendi sığınağına çekildiği zaman mutlu olur. Bu yüzden olacak ki, her sabah o tikiş tikiş otobüse binip, en köşelerde kendime bir yer bulup, insanları baştan aşağı süzerek; her insanın hal ve hareketlerinden kendime pay çıkartır gibi hissederken; aslında seyahat halinde olan herkesin benimle aynı derdin içinde olduğunu ve her bireyin kendi Yunus ruhuyla yol aldığını gözlerindeki telaşlı arayıştan anlıyordum. Çünkü aramaya başladığında, seni ilk önce “Yunus” karşılar.

Sevgiyle birbirlerine bakanlar; yaşamın güçlüğüne olan öfkesini gizleyemeyenler, yüreğinde sızlayan aşkını hatırlayıp uzaklara dalanlar, gönlündeki dosta zikirle kavuşmayı başaranlar; her bir insan; birer Yunus Emre yansıması gibiydi. Aslında Yunus; “İnsan Olmak!” tabirinin içini öylesine dolduruyordu ki, bu topluluktaki insanların her biri moleküllerine bölünüp, sonra tek bir varlık olarak birleşse, ortaya çıkan bu varlık Yunus'tan başkası olamazdı.

Kötülüğün ve iyiliğin birleştiği kalabalık yerlerde, en iyi olanı aramaya niyetim yoktu. Daima kendime söylerim; “Yunus yaşıyor olsa; o da iyi olan insanı aramazdı.” diye. Aksine; en gaddar, en kötü, en zalim olanı bulmak isterdi. Çünkü bilirdi; yardıma en muhtaç olanlar, en kötü olanlardır. Kendi zevk-ü sefa içinde yaşarken, çalışanına emeğinin karşılığını vermeyen; çalışanı üzerinde baskı kurup dinlenmesine dahi müsaade etmeyen; dış dünyada zengin, iç dünyasında fakir olanlar Yunus'un en çok yardım etmek isteyeceği insanlar olmuştular.

Otobüs fakirleri taşıdığı için, içinde kötülüğü bulmak zordu. Fakirlerin kanaatkar olduğu gerçeği göz ardı edilemezdi. Bu insanlar kanaatkar olmayı dahi Yunus'tan öğrenmişti. Fakat çoğunun gözünde ki fer gitmişti. Yorgun ve mutsuz görünüyorlardı. Oysa kanaat etmek, elindekiyle mutlu olmak anlamına geliyordu. Yunus'un bu insanlara kanaatkar olmayı yeniden anlatması gerekiyordu. Bu kanaatkar ve mutsuzların bir arada olduğu grup aşkı yaşamaya en hazır olanlardan oluşuyordu. Bu çaresizlik içinde aşka sarılan için dünyada korkular son bulur; korkuların yerini sonsuza açılan saadet ışıkları alırdı.

Şimdi tüm bu düşüncelerimi bağıra çağıra insanlara anlatsam; biri de çıkıp bana hak vermezdi. Çünkü benim henüz yanmadığımı bilirlerdi. "Yanmadan yakamazsın!" diye geçirdim içimden. Yunus gibi hissetmem için, önce kendi kötülüğümü öldürmeliydim. Kendi nefesine terbiye vermeyen, başkasının kötülüğüne nasıl iyilik serpsin! Kötüyü aramaktan şimdilik vazgeçtim. Kötülük uzakta, yahut başka insanlarda değildi; kötülük hala benim içimde dolaşıyordu.

Üstelik tüm bu insanların gün içinde yaşadıkları olumlu veya olumsuz her durumda; Yunus'un sözleriyle ayakta durabilecekleri de aşıkardı. Bir sene kadar evvel oğlunu şehit vermiş, sıradan bir tekstil firmasında temizlikçi olarak çalışan Münevver Anne'nin ellerinden tutup, "Ölen bedendir, aşıklar ölmez." desek, belki böyle dalıp gitmeleri azalırdı. Borç batağına batmış esnaf Hasan Emmi'ye; "Bütün acılar sabırla tatlanır Hasan Amca. Sen sabret, Allah mutlaka kapı açacaktır.!" demek; Hasan Emmi'nin gönlündeki isyanı bastırmaya yetebilirdi. Henüz lise sıralarına oturan ve otobüs boyunca aşık olduğu kızı arkadaşı Neşet'e anlatan Kerem'e "Ne demiş Yunus; "Aşkın zehri; benim için panzehirdir." desek, Kerem gerçek aşkın tarifini anlayıp, bu kızı bu kadar kafaya takmaktan vazgeçebilirdi. Günlük problemlerine boğulup, sorunlarla başa çıkmayan her Yunus; Yunus'u okusa sorunlarının çözümüne ulaşırđı.

Yunus düğünlere de giderdi, cenazelere de... Zengin ile oturup sohbet de ederdi, fakirin sofrasında yemek de yerdi. Gönlünde aşk olanlara, sevgiyi biçmeyi öğretirdi. Gönlü boş olana da sevgi ekmeyi... Yunus her seferinde aynı miktarda sevgi alırdı mahsulünden. Çünkü kimse Yunus kadar bilemezdi sevgisizliğin ne kadar yaralayıcı olduğunu. Yunus yaşıyor olsa; trafikte kavga edenlere, restoranda garsonu azarlayanlara, ihtiyacı olana burun kıvrıranlara, hırsla iş dünyasında birbirini yiyenlere, para için evlenenlere, elindekinin kıymetini bilemeyenlere bakıp; uzunca bir iç çekerdi. Yunus kendini aşkıyla yakarken, aşkının dilinden

dökülenleri duyan ve okuyanlara insan olmayı da öğtirdi. Yunus'un içindeki ateş öyle büyüktü ki, kıvılcımı bile bizi kül etmeye yeterdi.

Yunus'u özledim. Ona ihtiyacımız olduğunu iliklerime kadar hissettim. Yunus'u anlayamaz, onun gibi yanamazdım. Ancak Yunus'u aramaya ve içimdeki Yunus'a kulak vermeye devam edecektim. Çünkü kim kalbine dönse, Yunus'u o çölde görür. Çünkü aşkın olduğu her gönülde, Yunus'un ateşi harlanarak yanmaya devam eder. Çünkü Yunus; aşkıyla ölümsüzdür.